

Štěstí

Na zastávku přiběhla udýchaná dáma. Klapání jejích vysokých podpatků se rozléhalo po celé ulici. Měla na sobě nádherné černé šaty s postranními volánky a hlubokým výstřihem. Šaty byly velice upnuté, takže odhalovaly její štíhlou a vytrénovanou postavu. Na hlavě měla posazený šedý klobouk s růžovou mašlí. Tváře se díky běhu zbarvily dočervena, což ladilo s jejími dlouhými rubínovými náušnicemi. V ruce držela drobnou rudou kabelku. Ještě výraznější však byly její rty, a vůbec celý, do růžova laděný, make-up.

Dáma rychle zkontrolovala jízdní řád a nenápadně si dupla. Nejspíš byla naštvaná. Narovнала se, nadechla a pomalu k přistoupila k muži sedícímu na lavičce, který byl zároveň jediným člověkem na zastávce. Ten ji pozoroval s neurčitým výrazem – snad ji obdivoval, litoval?

„Promiňte, nevíte, jestli ten jízdní řád platí?“ zeptala se opatrně, jako by se ho štitila.

„Ano, čtete správně. Další autobus jede za půl hodiny,“ muž konečně projevil nějakou emoci úsměvem.

Žena vydala nepříjemný zvuk, který naznačoval, že se svou situací není vůbec spokojená. Stráví půl hodiny tady – na zastávce, s podivínským mužem, místo toho, aby už dávno seděla v pohodlném křeslíku se šampaňským v ruce. Začala nervózně přešlapovat.

„Nechcete si sednout vedle mě? Nebojte, nekoušu,“ muž se na lavičce posunul trochu doleva, aby jí udělal víc místa.

„Ehm, ne, děkuji. Spíš bych potřebovala, aby přijel ten autobus,“ snažila se nahodit pozitivní výraz, ale její tvář vypadala spíš křečovitě.

„Oba dva víme, že dřív, než za třicet minut nepříjede. Tak pojdte vedle mě, na těch podpatkách moc dlouho stát nevydržíte.“

Konečně se mu podívala do očí. Byly tak upřímné, tak...jak jen to vyjádřit? Uklidněné? Muž byl zhruba stejně starý jako ona, ale o kousek menší. Měl na sobě hnědé kalhoty s dírou na koleni. Žena však silně pochybovala, že si je takhle přinesl z obchodu. Taky nosil kostkovanou košili, která se ke kalhotám ale vůbec nehodila. A na chodidlech měl... sandály? Z hlediska módy nepřípustné.

Mlčky se posadila vedle něj a neustále kontrolovala čas na svých značkových hodinkách. Když si uvědomila, že tím příjezd autobusu neurychlí, nenápadně si kousala kůžičky kolem nehtů nebo si hrála s pramínkem neposedných vlasů. Snažila se, aby o muže už žádným dalším pohledem nezavadila.

„Jste ve stresu,“ řekl po chvíli a opřel se lokty o stehna.

„Ne, jen čekám na autobus,“ odpověděla, ale srdce jí začalo bušit jako o závod.

„Musíte se uklidnit. Stres je normální, nemusíte se za něj stydět. Měla byste si sama přiznat, že nejste v pohodě.“

Páni. Takže místní bezdomovec mi bude radit, jak se uklidnit? No bezva, to mi chybělo. Samozřejmě, že jsem ve stresu! Ujel mi autobus... a zase nic nestíhám.

„Tipuju vás na nějakou podnikatelku,“ opřel se zpátky o opěradlo lavičky.

„Prosím?“ otočila se na něj.

„Jak říkám. Myslím si, že jste podnikatelka. Nebo možná právnička? Ne, počkat, už to mám. Manželka nějakýho bohatýho bankéře!“

„Co si to dovolujete?!“

„Co bych si nedovolil zeptat se vás na vaše povolání?“

Žena si odfrkla. Následovalo ticho.

„Takže podnikatelka, řekněme. Paní podnikatelko, jak se dneska máte?“ muž se nenechal odbýt.

„Můžete mě, prosím, přestat vyslychat?“ ohradila se na něj.

„Já se mám například krásně. Přímo báječně. Ostatně, jako každý den.“

„Vážně? A co děláte? Sedíte na lavičce a čekáte na slušné lidi, které můžete vyzvídat?“

„Někdy. Ale někdy dělám i jiné věci. Tak například vaření. Opravdu miluju asijskou kuchyni a když si udělám domácí kung-pao, vždycky se mi chce skákat radostí.“

„Aha, vaření... taková činnost vás opravdu naplňuje?“

„Věřte tomu, nebo ne, ale ano. Pokud se vám to nelíbí, tak co naplňuje vás?“

„No přeci práce!“

„Vážně? To vás naplňuje?“ ušklíbl se.

Neodpověděla. Je ve své práci opravdu ráda? Ano, samozřejmě, že je! Je na nejvyšší pozici. Co víc by si mohla přát?

„Teď bojujete sama se sebou a přesvědčujete se, že tam chodíte ráda, co? No jo, to znám. Tedy, znal jsem,“ na chvíli se odmlčel. „A co peníze?“

„Ty snad naplňují všechny, ne?“

„Myslíte? Peníze jsou jen kus papíru nebo kovu. Můžete jich mít hodně, ale radost je vždy krátkodobá. Stejně jako sláva. Nebo povýšení. Určitě je to fajn pocit, ale přiznejte si. Dělá vám to radost na delší čas?“ přisunul se blíž k ní.

Nechtěla se nad ničím zamýšlet. Věděla, že to, co dělá, je správné. Nikdo přeci svou práci nemiluje. Je potřeba dělat ji kvůli penězům a živobytí. Jinak by to ani nešlo. Ale přesto... kdy naposledy ráno vstala a těšila se do kanceláře?

„Já mám hodně té krátkodobé radosti. A ta přichází vždy znovu a znovu, takže dohromady tvoří dobrou náladu.“

„Zrovna teď bych vaši náladu nepopsal jako dobrou... kampak vlastně máte namířeno?“

„Na schůzku s nejvyšším ředitelem firmy,“ odpověděla žena pyšně.

„To musí být jistě důležitá událost. Pěkně jste se na to vyfikla,“ našpulil rty.

„Ano, to jsem se tedy opravdu vyfikla! Na rozdíl od vás... vypadáte jako z minulého století.“

„Tohle oblečení jsem dostal od svého bratra těsně před tím, než zemřel. Zapřísáhl jsem se, že ho budu nosit s úctou,“ jeho obličej trochu povadl.

„Promiňte, to jsem nevěděla...“

„Já vím, že ne. Nejsem na vás naštvaný. Ta taška musela stát asi padesát tisíc, co?“ ukázal na svítivě rudou kabelku.

„Je to nejmodernější značka. Má ji každá správná žena.“

„To není odpověď na otázku. Ale stejně, koupila jste si ji, protože se vám líbila, nebo proto, že ji nosí kolegyně z práce?“

„Já...“ zarazila se a pečlivě si doplněk prohlédla.

Ta kabelka se jí nikdy nelíbila. Když přišla poprvé do módy, dokonce se jí hnusila. Ale tak to je, každý styl se musí u lidí teprve prosadit.

„Co vůbec děláte vy? A teď myslím povolání,“ otočila se na něj.

„To není podstatné.“

„Ale ano, je.“

„Jsem malíř.“ Jen, co to pronesl, uviděl ve tváři ženy jisté pobavení. „Sice bych si nemohl dovolit koupit jednu z vašich značkových kabelek, ale nikdy se necítím líp než při malování. Hádám, že ten pocit neznáte.“

„Jaký pocit?“ žena zvedla obočí.

„Dáte si tyčinku? Jste jako kost a kůže, určitě máte neustále hlad,“ změnil téma a z kapsy vytáhl čokoládovou sladkost.

„Tohle? To bych si do pusy nikdy nedala. Ale promiňte, nechci vás obtěžovat se zdravým životním stylem. Vy zase pocit hladu neznáte vůbec, že?“ kabelku odložila stranou a založila ruce.

„Ne, to opravdu neznám. A ani nevíte, jak vděčný za to jsem. O životním stylu jsem toho četl hodně. Vyvážená strava, pravidelný pohyb, ale zároveň vnitřní pohoda. To jsou tři základní body, které pod něj spadají. A já mám opravdu pocit, že vy ten poslední bod vynecháváte. Zaměřujete se na to, co vidí ostatní, ale vůbec se nestaráte sama o sebe. Kdy jste si dala něco dobrého? Kdy jste na chvíli přestala myslet na počet spálených nebo přijatých kalorií? Takhle já bych žít nemohl. Stále ve strachu, nejistoty, bolesti...“ zakroutil hlavou a podíval se do nebe.

Na to žena nic neodpověděla. Názor druhých je důležitý! Ale vzpomněla si na dnešní ranní běh a chtělo se jí brečet. Bylo to utrpení, rozhodně ne zábava. A tak ráda by se zakousla do té čokoládové tyčinky...

„Budu vám vyprávět jeden příběh. Stalo se to už dávno, když jsem se hodně opil. Určitě to znáte...“

„Ne, neznám. Jsem abstinentka.“

„Hm... takže vy nepijete, nejíte, máte aspoň někoho, s kým můžete ty svoje negativní pocity sdílet?“

„Ano, samozřejmě, že mám! Své kolegyně.“ několikrát zamrkala.

„Já myslel rodinu. Někoho, komu můžete věřit, s kým se cítíte v bezpečí. Zaznamenal jsem vás přicházet hned, jak jsem uslyšel klapot podpatků. Bydlíte v té obrovské vile na kopci, že jo? A bydlíte tam sama? To musí být přeci hrozně smutné.“

„Právě naopak. Mám ji celou pro sebe! Jsem tam šťastná!“ vykřikla žena a samou zlostí vstala z lavičky. Jak se mohla nechat takhle vytočit ubohým malířem?

„Vida, trefa do černého. Co jste to řekla? To poslední slovíčko? Štěstí? Ne, to není možné. Vy přeci ten pocit nemůžete znát...“ uchechtl se a upravil knoflík na košili. Její chování ho vůbec nevyvedlo z míry.

„Už mě zase z něčeho osočujete! Na tohle nemám náladu.“

Jen, co to dořekla, na kopci se objevil autobus. Skřípavě zastavil a otevřel dveře.

„Počkejte! Ještě jste neslyšela ten příběh!“ zavolal usměvavý muž na ženu, když nastupovala do vozidla.

Přemohla se a otočila se na něj. Teď už uměla popsat jeho oči. Byly... *šťastné*. Jak to udělal? Vždyť nemá nic! Nemá práci, nemá peníze... a přesto je šťastný.

„Máte pravdu,“ absolutně nechápala, co to do ní vjelo. Otočila se ve dveřích a zaplula zpátky na svoje místo na lavičce. „Povězte mi ten příběh.“